

*Mimořádná fenka Stela v sobě musí
najít odvahu k záchraně své paničky.*

Šance pro Stelu

bambóok

McCall Hoyleová

bambôok

*Connie – mé tchyni
a zároveň kamarádce,
která teď v nebi pečuje
o všechny tamní bígly*

Šance pro Stelu

McCall Hoyleová

**Pokud něco pokládáš za nemožné,
musíš to udělat.**

ELEANOR ROOSEVELTOVÁ

Kapitola první

Můj nos se budí o chvilku dřív než já. Celý svět vůní za otevřeným oknem domu vyloženě žadoní o prozkoumání – mokrá tráva, mrtvé žížaly, a co je úplně ze všeho nejlepší: králíci. Jenom si představím, jak jednu z těch hnědých chlupatých koulí proženu, a už mi v zadních nohách mravenčí. Vtisknu nos mezi tenké mříže své klece a nasávám každý detail nového rána.

Jmenuju se Stela.

Jsem bígl a jsem zrozená ke čmuchání.

A přesně to taky dělám.

Čmuchám. Čmuchám. A čmuchám.

Králíci venku na poli voní skoro stejně krásně jako sýr a krekry, které moje nová panička nechala ležet přes noc na stole. Můj nos větrí. Dnes bude pršet. A u zadního vchodu šmejdil v noci skunk, asi hledal něco k snědku. Je toho tolik, co je třeba prozkoumat. Je nemožné vydržet v klidu.

Diana, moje nová panička, spí ještě dlouho poté, co slunce vystoupalo vysoko na nebe a osušilo trávu od trpytivé rosy. Tiše oddechuje v pokoji na konci chodby, ale mě tlapky svědčí touhou být se svou starou paničkou venku na stopě.

Jen si na Connie vzpomenu, vyjde mi z hrdla zakňučení. Pracovaly jsme spolu na letišti. Dříve jsem letiště a všechny ty přátelské lidi a jejich zajímavé vůně milovala. Ale dnes se mi při vzpomínce na ně zježí chlupy na hřbetě. Když jsme tam byly s Connie naposled, cítila jsem tam spoustu zlých, ošklivých pachů. Byly to chemikálie a ty mi ožehly oči, popálily nos a zranily Connie. Houkající sanitka ji odvezla někam moc, moc daleko. Ale Connie by mě nikdy neopustila, kdyby to bylo na ní.

V dálce zaburácí hrom a já sama sebe uklidňuju: *Buď hodná. Neměj strach. Je to jenom bouřka.* Connie říkala, že jsem hodná holka.

„Hodná holka, Stelo. Jsi moje hodná holčička.“ To mi říkala každý den. A přitom mi hladila uši a škrábala mě pod bradou.

Stýská se mi po ní tak strašně, až mě z toho někdy bolí břicho, jako tenkrát, když jsem si jako štěně vlezla mezi odpadky a jedla tam lidské jídlo – mastné kuře, rozdrobené sušenky a masovou šťávu, ta byla ze všeho nejlepší! Když pomyslím na Connie,

zakňučím. Nemůžu si pomoci a tlapkou šťouchám do mříží.

Má nová panička nemá kňučení ráda a nemá ráda ani masovou šťávu. Diana jí rostliny, samé rostliny. A teď se v pokoji na konci chodby obrací v posteli.

„Ticho, Stelo! Je moc brzy!“ křikne na mě. Její vůně prostupuje každý kout tohoto malého domku. Když ze sebe skopne přikrývku, roznese se po domě směsice čerstvých pachů: jsou v ní rostliny, ze kterých si před spaním udělala džus, mýdlo, hlína a trocha potu. To všechno dohromady je Diana, moje nová panička.

Položím si hlavu na tlapky a snažím se být potichu. Jenže vítr nabírá na síle a v místnosti se navzdory stoupajícímu sluníčku setmí. Vousky mi cukají a brní, jsem ve střehu před hrozbou blesku – na pozoru před vším, co připomíná explozi, k jaké došlo na letišti. Nastražím jedno ucho, potom druhé: pátrám po nebezpečí. Zuby mi cvakají o sebe. Dianě se to nebude líbit, ale zvednu packu a znovu zalomcuju mříží. Bezpečněji by bylo pod pohovkou, tam bych možná neměla takové nutkání výt, rejdit a dělat problémy. Jenže já jsem uvězněná v téhle nanicovaté kleci.

U Connie jsem neměla klec, ale měkkou postel s dekami, které voněly jako ona.

„Stelo, fuj!“

Schoulím se v kleci až dozadu, chci být hodný pes. Ale polštářky na tlapkách mi vlhnou. V dálce se blýská. Točím se v těsných kruzích, snažím se uklidnit. Chybí mi deky, které jsem měla u Connie. S ní jsem byla statečná, ale i stateční psi se potřebují zabořit do útulného pelíšku z deky, když celým domem otřásají hromy nebo kolem vás zní rozzlobené hlasy.

U Diany není v kleci nic jiného než hladká pěnová podložka. Na pár vteřin si na ni lehnu, ale nedokážu vydržet v klidu. Moje tlapy se potřebují hýbat, vyhrabat si bezpečnou noru na dvoře nebo pod postelí. Jenže se nemám kam schovat. Cítím, jak mi tuhne krk i boky, jak mi stoupá teplota a otevírá se mi tlama. Začínám funět, vyplážnu jazyk, znovu zvednu tlapu a zalomcuju klec.

Diana se nehýbá. Udělám další tři kolečka, ale nedokážu se ovládnout. Zachvátí mě panika, a když přijde, je konec. Zmocní se mě instinkt, funím a hrabu. Jen funím a hrabu. Srdce mi buší a tlapy si dělají, co chtějí. Co nevidět se tou kluzkou pěnou prohrabou až na tvrdý podklad pod ní.

Na studené podlaze klece mě zebou tlapy. Zakousnu se do kusu podložky a zuřivě s ní třesu sem a tam. Na dno klece se jako sníh snášejí chomáčky bílé pěny. Zatímco hrabu, trhám podložku a třesu

s ní, v místnosti se rozjasní. Mezi mraky vykoukne sluníčko. Strach, který mi pevně svírá hrud', trochu povolí. Zdá se, že si to bouřka rozmyslela, nebo možná vítr změnil směr. Zafuním čenichem a shrnu cáry a útržky pěny do čehosi, co připomíná hnízdo, obědu poslední kolečko, potom se schoulím do zadního kouta klece a čekám.

Roztrhala jsem podložku, což není dobře, ale jinak jsem byla víceméně zticha a nechala svou paničku spát. Jsem hodný pes. Říkala to Connie a Connie se dá věřit. Byla to moje nejlepší přítelkyně, než mě o ni na letišti připravili zlí lidé s ošklivě páchnoucími chemikáliemi.

Ležím v hnízdě z pěny tiše, tichounce, a čekám, až mě Diana vysvobodí. Jestli nepřijde brzy, budu si muset čapnout a ulevit si. A vím, co si o tom lidi myslí, když si psi čapnou, není to nic pěkného. Ani Connie to neměla ráda, když jsem byla štěně a čapla si na koberec. Lidi mají své koberce rádi a chtějí je mít čisté.

Postel ve vedlejším pokoji zavrzá. Postaví se mi uši. Pohne se mi špička nosu. Ve vzduchu se pohybuje oblak Dianiny vůně. Ucítím její pohyb dříve, než se dotkne nohama podlahy, a dlouho předtím, než zahne za roh k mému místu v hale.

Vstanu a zavrtím ocasem. Když už prospala tu nejlepší část dne – tu první část, kdy jsou všechny vůně

ještě čerstvé a vlhký vzduch je drží nízko u země. Možná mě teď aspoň vezme na procházku.

Její nohy se vydávají směrem ke mně. Stojím a doufám, moc doufám v dlouhou procházku nebo velkou miskou granulí. I malý kousek slaniny by přišel vhod.

Když se Diana objeví, vytřeští oči a zamračí se.

„Zlobivý pes!“ Dřepne si a otevře mou klec. Úplně zrudne. „Ven!“ zařve.

Svěsím hlavu. Connie na mě nikdy nekřičela, tedy jen jednou, když jsem honila veverku a vběhla přímo před nákladák na silnici, co vedla kolem domu. Tenkrát byl její hlas opravdu hodně slyšet. Ale nerozumím, proč se tak hrozně zlobí Diana. Roztrhat kluzkou, tuhou, nanicovatou podložku přece není tak zlé jako vběhnout před nákladák.

Diana se taky ráda zachumlá do svých dek a polštářů. Tak proč já nemám dovoleno zavrtat se do těch svých? Nedrápala bych do podložky a rozhodně bych ji neroztrhala na kusy, kdyby mě nezavírala do klece, když je bouřka, a nenechávala mě tak dlouho samotnou.

„Ven!“ zařve znovu.

Když probíhám kolem ní, šťouchne do mě nohou. A kdyby to snad někoho zajímalo, připadalo mi to trochu moc tvrdé. Já jsem tvrdý bígl. Říkala to Connie.

Ale ani tvrdí biglové nemají rádi, když je nohy lidí kopají do zadku.

Běhám kolem dvorku, několikrát si čapnu, abych označila své teritorium a aby mývalové a vačice, co se tu přes noc potulují, nezapomínali, že tady bydlí pes. Ráda bych si vyčmuchala nějaké králíky, abychom si mohli hrát na honěnou, ale břicho se mi svírá hlady, nezapomněla jsem na ten sýr a kreky na stole. A tak utíkám zpátky k domu. Ale když vyběhnu tři dřevěné schůdky na verandu, zjistím, že je něco hrozně špatně. Diana musela zapomenout, že jsem venku, protože dveře jsou zavřené.

Podívám se z jednoho konce verandy na druhý. Možná si dnes mám sníst snídani venku. Jenže nevidím žádnou misku, žádné granule, a co je ještě divnější, Diana mi přestěhovala klec sem ven.

Rozhodně nerozumím všemu, co lidé dělají, ale už je znám dost na to, abych věděla, že mám velký problém. Moje klec by *neměla* být tady venku za domem, a já taky ne.

Kapitola druhá

Kňučím celé hodiny, ale zadní dveře zůstávají zavřené. Další dva dny o Dianě skoro nevím, až na pár slov tu a tam, když přede mě staví misku s granulemi. Snažím se kňourat, abych jí dala najevo, jak moc je mi líto, co jsem udělala, ale ona přichází a odchází tak rychle, že je těžké jí něco vysvětlit.

Třetí den už to nemůžu dál vydržet. Začnu hrabat. Hrabu a hrabu. Ale ani chladivá hlína mezi polštářky mých tlapek nedokáže uvolnit napětí, které cítím v hrudi. A tak začnu štěkat a naříkat. Soused odvedle otevře dveře, křičí na mě a kope do popelnice u svého domu. Pokaždé když kovově zachrastí, nadskočím leknutím, uteču na druhý konec dvorku a snažím se najít nějaké místo, kam by se dalo schovat.

Nakonec dostane Diana přece jen rozum. „Fajn, Stelo,“ řekne mi, „budeme na to asi muset jít jinak.“ Skloní se ke mně a trochu mě poplácă po hlavě. Když

se dotýká mých uší, dělám na prknech drápky *klap klap*. Otevírá dveře, pouští mě dovnitř a já kolem ní poskakuju. Ocas se mi tak vrtí, že jím buším do jejích nohou, stěn i nábytku, když Diana táhne mou klec zpátky na původní místo na chodbě.

„Zkusíme to ještě jednou.“ Dřepne si ke kleci, místo roztrhané pěnové podložky do ní položí měkkou deku a potom mě vezme na dlouhou procházku do lesa.

Později toho dne si přijde k Dianě sníst pizzu příjemný pán a já vrtím ocasem ještě divočeji. Je to moc chytrý pán, který ví, jak tiše házet kousky sýrové kůrky pod stůl, aniž by si toho Diana všimla. Když všecho snědí, odejdou do pokoje, kde je velká televize.

Na pohovku nesmím, ale to nevadí. Stejně mám plné břicho. Jsem ospalá z toho, jak jsem celé dopoledne běhala po lese, a jsem strašně moc vděčná, že jsem zase zpátky uvnitř, kam patřím. Schoulím se tomu pánovi k nohám. S Dianou se dívají, jak si spolu povídají jiní lidé v té velké televizi.

„Vypadá moc roztomile,“ hladí mě pán něžně nohou v ponožce.

„A taky že je. Myslím, že by byla skvělá, kdyby s ní mohl někdo být celý den doma. Ale jakmile ji necháš samotnou, úplně ji popadne amok. A i když jsem s ní

já, stačí, aby zahřmělo, projela kolem motorka nebo se ozval nějaký jiný hlasitý zvuk, a začne bláznit.“

„Muselo se jí stát něco hrozného,“ odpoví pán. Jeho hlas zní smutně, což mě mate. Jak může být smutný, když mě hladí po břiše a mně je s ním tak hezky?

Ale právě takoví dokážou lidé být – matoucí. Ani ten nejchytřejší pes na světě nedokáže pochopit všechna jejich slova. Používají jich až moc a zvuk těch slov vůbec nepasuje k vůni jejich pocitů. Dovedou mluvit velmi klidně, i když jim buší srdce a je z nich cítit nervozita. Ale umějí taky hladit po břiše, dávat pusinky a chodit na dlouhé procházky. Takže za tu snahu stojí. Pokud vás zajímá můj názor, všem lidem by bylo daleko líp s pořádným psem, který by jim pomáhal zvládat ty jejich matoucí pocity, které je den co den ovládají.

Natáhnu se na bok, zafuním si a zavřu oči. Pánova měkká ponožka mě hladí na tom místěčku pod přední nohou, kam si nemůžu dosáhnout. Zavírají se mi oči.

„Teď vypadá celkem uvolněně,“ zasměje se a já se zabořím ještě hlouběji do koberce.

„Paní v útulku mi řekla, že byla zraněna při výbuchu na letišti.“ Dianin hlas je tišší než obvykle.

„Vzpomínám si, viděl jsem to ve zprávách. To, co se stalo její psovodce, bylo hrozné.“ Ten milý pán si

klekne ke mně na zem a hladí mě teplou rukou po břiše. Zvedne jedno z mých dlouhých uší, prstem tře jeho okraj v malých kroužcích a já taju jako sněhová vločka.

Konečně, konečně se s těmi lidmi někam dostávám. A kdybych se navíc dokázala dát nějak dohromady a být hodný pes pořád, aby mě nepopadal *amok*, mohly bychom s Dianou docela dobře vycházet. Možná bych dokonce přišla i na to, jak najít Connie.

„Hned bych si ji vzal, kdybych mohl.“ Povídá dál a dál, ale nezapomíná přitom hladit. Je to chytrý pán.

Diana si sedne k nám na zem. „Vyhodili by tě z bytu. Ona potřebuje být někde na venkově, s rodinou a dětmi. V útulku mi to říkali, ale myslela jsem, že to nějak zvládnou, vždyť mám velký dvůr.“

Začne mě také hladit. Jemně mě poplácává po boku. On mi žmoulá ucho, ona mě poplácává a já si zase připadám skoro jako štěně, když jsem ležela v pelíšku u maminky, která střídavě olizovala obličej mně a mým bratrům a sestrám. Když jsme spali, našla jsem si místo blízko u její hrudi, abych cítila tlukot jejího srdce. Milovala jsem to.

„Potřebuje být s někým, kdo nechodí do práce – s někým, kdo je celý den doma. Když není sama, je klidnější, i když slyší něco hlasitého.“

„Co s ní budou dělat?“

„Nevím. Jsem už třetí, kdo si ji vzal, ale nemůžu si dovolit si ji nechat. Když ji popadne amok, je schopná mi zlikvidovat celý dům. Zkusila jsem ji dát ven na dvůr, ale celý ho rozhrabala. A soused si minulý týden stěžoval na štěkání.“

Potom se oba odmlčí. Dianina ruka se zastaví. Trošku se zavrtím, abych jim připomněla, že nemají s hlazením přestávat. Takhle spolu zůstaneme až do večera, kdy pán odejde. Pak mě Diana vezme ven vyvenčit. Když se vrátíme, dá mi pusu a řekne, že jsem hodný pes. Ale zní to moc smutně.

Naštěstí mě nezavře do klece, ale nechá mě spát na zemi vedle svojí postele. Ráno vstane dříve, než uschne rosa, vezme mě na procházku a připraví mi snídani.

A je tam slanina.

Slanina!

Dostala jsem granule posypané malými kousky slaniny.

„Pojedeme na výlet?“ zeptá se, když naposledy vylizuju misku a vychutnávám si tu kouřovou, masovou chuť.

Výlet? Tohle slovo znám. Je to jedno z mých úplně nejoblíbenějších slov. Jestli chci jet na výlet? To je jako zeptat se, jestli chci prohánět chundelaté hnědé

králíčky, co kličkují sem a tam. Jasně! Samozřejmě že chci jet na výlet.

Minutu nato mi nasadí legrační obojek s barevnými kamínky. Diana za to nemůže. Ona neví, že jsem pracovní pes, a proto mám nosit pořádný, seriózní černý obojek a postroj. Klec nechá v domě, a když venku dojdeme k autu, nechá mě naskočit na přední sedadlo. Skoro tomu nemůžu uvěřit. Určitě už mi odpustila, že jsem rozcupovala tu nanicovitou podložku, párkrát si čapla v domě a vyhrabala díry po celém dvorku.

„Vážně jsi hodná holka,“ povídá mi cestou. Zase zní hrozně smutně, a tak ji šťouchám čumákem do ruky tak dlouho, až mi ji položí na bok. Většina lidí ráda pokládá ruku psovi na bok. Srdce se jim uklidní a celí se jakoby uvolní.

„Strašně mě mrzí, že si tě nemůžu nechat.“ Pořád zní smutně, ale hladí mě, a tak si říkám, že je všechno v pořádku. Jedeme opravdu dlouho, namísto vůně hlíny a stromů cítím čím dál víc pach výfuků z osobních aut a nákladňáků. Do nosu mě štípá kyselý pach horkého asfaltu a studené oceli. Myslím, že se blížíme k městu – mému a Conniinu městu.

Postavím se a vyhlédnu z okna. Určitě je to moje město. Vidím vlak, který duní po kolejích nad zemí a kolem vysokých budov. Nevím to určitě, ale napadá

mě, že možná jedeme navštívit Connie. Vyhlížení z okna mě tak zaměstná, že to letadlo uslyším, až když je přímo nad námi. Trhnu hlavou a praštím se čumákem o okno. Zakňučím. Chci vidět Connie, ale už nikdy, nikdy nechci jít na letiště. Na chvilku se usadím zpátky na sedadlo a snažím se zorientovat v tom, co se děje kolem.

„To nic, Stelo. Vezmu tě domů.“ Položí mi dlaň na záda.

Domů? To slovo taky znám a ano, chci jet domů. Ale doma je u Connie. Nebo je to u Diany? Nebo je to u toho starého pána, u kterého jsem byla pár týdnů předtím?

Opřu se nohama o dveře, abych byla vyšší a lépe viděla z okna. Diana ho trochu pootevře a já cítím psí park a to místo, kde bývají stovky dětí. A potom uvidím velkou bílou budovu, ucítím vůni psů a vím, že jedeme zpátky do psího útulku – zpátky ke Connie.

Nemůžu tomu radostí ani uvěřit. Jsem ráda, že jsme se s Dianou přenesly přes naše rozdílnosti, a doufám, že si pro sebe najde vážně úžasného psa. Ale já patřím ke Connie. Poprvé za hodně dlouhou dobu se tak moc soustředím na něco dobrého, že se zapomenu bát všech těch špatných věcí na světě, jako jsou letadla burácející po nebi nebo nákladáky řvoucí na rušných silnicích. Vracím se ke své paničce.